Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 07.03.2006, sp. zn. 10 To 55/2006, ECLI:CZ:KSHK:2006:10.TO.55.2006.1

Číslo: 58/2006

Právní věta: I. Za škodu odpovídá i účastník trestného činu, pokud je jeho trestné jednání v příčinné souvislosti se vznikem škody. II. Odpovídá-li za vznik majetkové škody více pachatelů (včetně účastníků), soud jim zpravidla uloží povinnost nahradit škodu společně a nerozdílně (§ 438 odst. 1 obč. zák.). Pouze v odůvodněných případech, které jsou výjimkou z tohoto obecného pravidla, může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody a v tomto rozsahu jsou povinni ji uhradit (§ 438 odst. 2 obč. zák.). V takovém případě musí být v rozhodnutí soudu důvod odchylky od zmíněného obecného pravidla náležitě odůvodněn. III. Jestliže dojde ke vzniku prodlení se zaplacením náhrady škody po 28. 4. 2005, tedy po účinnosti nařízení vlády č. 163/2005 Sb., jímž bylo novelizováno nařízení vlády č. 142/1994 Sb., je třeba při určení výše úroku z prodlení vycházet z repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o 7 procentních bodů (srov. č. 39/2006 Sb. rozh. civ.).

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 07.03.2006

Spisová značka: 10 To 55/2006

Číslo rozhodnutí: 58

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Zjednodušený písemný rozsudek

Předpisy: § 1 odst. 1 předpisu č. 142/1994Sb.
§ 314d odst. 3 tr. ř.
§ 438 předpisu č. 40/1964Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové z podnětu odvolání poškozeného KB, a. s., se sídlem v P., zrušil rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. 2 T 359/2005, ve výroku o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. v rozsahu zrušení nově rozhodl o povinnosti obžalovaných Z. H. a V. B. nahradit způsobenou škodu a se zbytkem nároku na náhradu škody odkázal poškozenou KB, a. s., se sídlem P., na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. 2 T 359/2005, uznal Okresní soud v Semilech vinnými obžalovaného Z. H. dvěma trestnými činy úvěrového podvodu, a to pod bodem 1) podle § 250b odst. 1 tr. zák. a pod bodem 2) podle § 250b odst. 1, odst. 3 tr. zák. a obžalovaného V. B. pomocí podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k těmto trestným činům. Za skutek pod bodem 2) uložil obžalovanému Z. H. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců se zařazením podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou., zatímco ohledně skutku pod bodem 1) upustil podle § 37 tr. zák. od uložení souhrnného trestu. Obžalovanému V. B. uložil podle § 250b odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku. Dále rozhodl o povinnosti obžalovaných k náhradě škody tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný Z. H. povinen zaplatit shora uvedenému poškozenému na náhradu škody částku 15 960 Kč a obžalovaný V. B. částku 5000 Kč, přičemž se zbytkem nároku poškozeného odkázal podle § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních. Uvedených trestných činů se obžalovaní podle napadeného rozsudku dopustili jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku, tedy tím, že ve dvou případech – 1. 4. 2003 a 28. 4. 2005 – obžalovaný Z. H. jako žadatel o úvěr předložil nepravdivé potvrzení o zaměstnání a výši příjmu, které mu za tím účelem vystavil obžalovaný V. B., a na základě tohoto potvrzení mu byl poskytnut úvěr společností GE C. m. P. ve výši 12 598 Kč a KB, a. s., P., ve výši 30 000 Kč, když v obou případech úvěr vyčerpal a neuhradil ani jedinou splátku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání poškozený – KB, a. s., se sídlem P. Odvolání směřuje do výroku o náhradě škody s tím, že nárok byl včas a řádně uplatněn v celkové výši 33 150,64 Kč. Vzhledem ke splátkám provedeným po uplatnění nároku činí v době podání odvolání celková výše nároku 25 394,55 Kč s příslušenstvím – včetně úroků z prodlení od 22. 12. 2005 do zaplacení. V tomto smyslu také odvolatel navrhl, aby krajský soud rozhodl, tedy aby zrušil výrok o náhradě škody a sám aby rozhodl tak, že oba obžalovaní jsou povinni odvolateli nahradit škodu v uvedené výši.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku o náhradě škody (důvody k přezkoumání výroku o vině podle § 254 odst. 2 tr. ř. neshledal) i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad, přičemž shledal odvolání částečně důvodným.

V zásadě správně postupoval okresní soud při rozhodování o náhradě škody, pokud uznal oprávněným včas a řádně uplatněný (§ 43 odst. 3 tr. ř.) nárok odvolatele (poškozeného), opírající se o ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. V zásadě správně uložil okresní soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. obžalovaným povinnost nahradit škodu. Krajský soud se však neztotožnil se závěrem okresního soudu, pokud jde o výši takto uložené povinnosti jednotlivým obžalovaným a o uložení dělené povinnosti k náhradě škody ve smyslu § 438 odst. 2 tr. ř. Obecné pravidlo v ustanovení § 438 odst. 1 obč. zák. je takové, že způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně. Pouze v odůvodněných případech (jako výjimku z obecného pravidla) může soud podle § 438 odst. 2 obč. zák. rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody. V daném případě krajský soud takový odůvodněný případ k výjimečnému postupu neshledává (a protože napadený rozsudek není odůvodněn, nelze ani přezkoumat úvahy okresního soudu týkající se této otázky). Je zřejmé, že oba obžalovaní škodu způsobili v podstatě společným, předem připraveným jednáním, na němž se oba příslušným dohodnutým způsobem podíleli, a vznik škody je v příčinné souvislosti s jednáním obou. Na tom nic nemění fakt, že z trestněprávního hlediska jde u obžalovaného V. B. pouze o pomoc k trestnému činu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Proto bylo na místě rozhodnout o povinnosti obžalovaných k náhradě škody společně a nerozdílně. Pokud jde o výši náhrady škody, není jasné, jak okresní soud dospěl k výše uvedeným částkám, které uložil obžalovaným zaplatit. Krajský soud vycházel z toho, že základní výše úvěru a tedy dluhu obžalovaných činila 30 000 Kč. Podle zprávy odvolatele bylo na úhradu jistiny již splaceno (po

uplatnění nároku) 8336,67 Kč. Krajský soud proto uložil obžalovaným povinnost k náhradě škody ve výši 21 663 Kč, neboť další složky uplatněného nároku nejsou dostatečně specifikovány a odůvodněny a jejich ověřování by si vyžádalo neúměrné prodloužení trestního řízení.

Posledně uvedené však neplatí ohledně jednoznačně daného úroku z prodlení, jehož přiznání se opírá o ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. (počátek prodlení o ustanovení § 563 obč. zák.). Výše úroků z prodlení vychází z ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. Obžalovaným byla tudíž uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně na náhradu škody poškozené KB, a. s., částku 21 663 Kč, přičemž v rámci tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto i o úroku z prodlení, u něhož se vycházelo z repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o 7 procentních bodů, jdoucím z částky 21 663 Kč od 22. 12. 2005 do zaplacení.

Pokud poškozená společnost požadovala náhradu škody ve větším rozsahu, než byla v tomto řízení prokázána, byla se zbytkem svého nároku odkázána podle § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení občanskoprávní.